0132-4462.
№ 6 2009
ЧЕРВЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

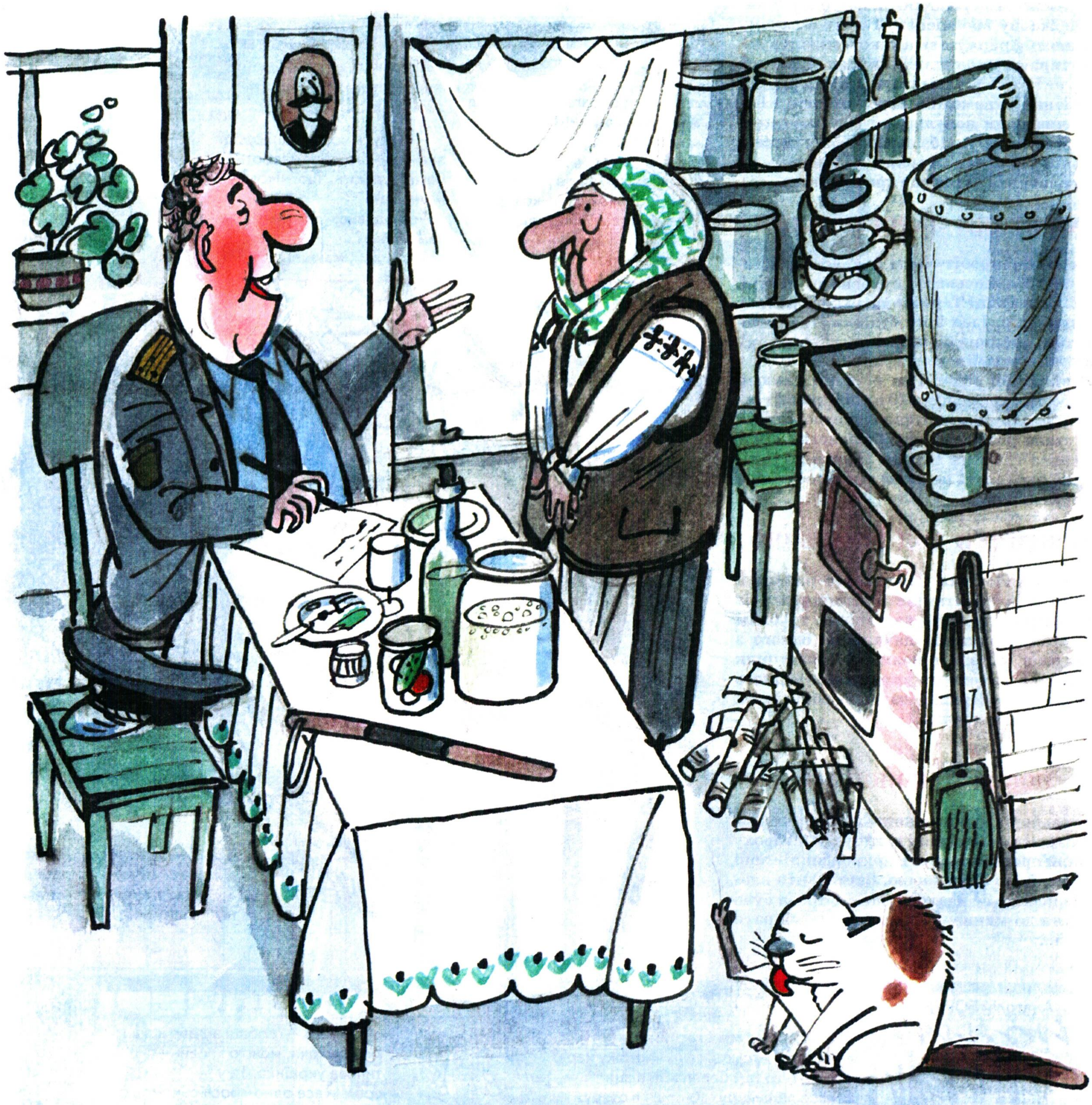

— Не бійтеся, Михайлівно... Я не протокол сів писати. Сина одружую, то дайте, будь ласка, рецепт вашого самогону...

НЕ ФРАНЦІЯ

У зв'язку з фінансовою кризою Президент Франції Ніколя Саркозі запропонував передплатити за державний кошт одну загальнодержавну або місцеву газету кожному 18-річному французові, а також знизити поштові тарифи на доставку видань. У нас же навіть не кожна бібліотека через мізерне фінансування спроможна передплатити «Перець» чи інший популярний загальноукраїнський журнал. А хіба завадив би у кожній шкільній бібліотеці журнал «Барвінок» чи «Однокласник»? І під час кризи і після...

ПАМ'ЯТНИК ЗАРОБІТЧАНАМ

Пам'ятник заробітчанам планується встановити у Маріїнському духовному центрі, що в с. Зарваниці Теребовлянського району на Тернопіллі. Ідея його будівництва належить тим, хто поневіряється по закордонах у пошуках засобів до існування. Тільки з Тернопільської області за різними даними на заробітки виїхало від 70 до 200 тисяч громадян. За задумом авторів основою композиції стане розірвана заробітчанська сім'я — сучасна трагедія народу. Кошти на будівництво надходять не лише від заробітчан з Тернопільщини.

СПРИТНИКИ ПІД ЛОХІВКОЮ

Під селом Лохівка Совєтського району в Криму група спритників «висмикнула» із землі майже кілометр водогінних труб. Їм допомагали колишній начальник одного з райвідділів міліції і колишній заступник начальника районного управління водного господарства. Державі завдано збитків на суму 1,5 млн. гривень.

ПОСІЯЛИ КОНОПЕЛЬ

20 мільйонів кущів конопель на 100-гектарній площі у міжряддях кукурудзи й гороху виявили правоохоронці в прикордонній зоні між Україною і Молдовою. Встановити власників посівів не вдалося. Може, треба було почекати до «жнив»? Хтось же мав збирати урожай...

МОВУ ВІДБЕРЕ

— Зустрічаюся з дівчиною,— розповідає Андрій друзяці,— а вона така балакуча — не знаю що й робити.

— А ти спитай, чи їй уже є тридцять років.

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський, Волинська область.

ДЗВІНОК

— Алло! Доброго дня! Вітаємо Вас!

— Із чим!

— Вам нечувано пощастило!

— Тобто?

— Учора в Америці помер мільярдер! У нього не було родичів. Він заповідав розіграти своє багатство серед жителів планети! І жереб випав на вас. Ще раз вітаємо! Ви тепер стали власником двохсот мільярдів доларів.

— Скількох, скількох?!!

— Двохсот мільярдів!

— Зачекайте! Я зараз випʼю водички!

— І це не все. Вам ще належить сто кілограмів золота!

— Скільки, скільки?

— Сто кілограмів!

— Зачекайте, зараз накапаю собі барбовальчику.

— І все це вам!!!

— Що ж я маю тепер робити?

— Усе це ви зможете отримати, коли купите у нас праску і фен.

Надіслав Володимир СУГЕРЕЙ.
м. Київ.

ЧОМУ

— Тату, а чому бідні сусіди завжди нам допомагають, а багаті удають, що нікого не помічають?

— Подивись у вікно. Що ти там бачиш?

— Людей, машини...

— А тепер подивись у дзеркало. Що бачиш там?

— Себе, що ж іще?

— Ото ж то. І віконна шибка, і дзеркало — скло. Але коли до нього додаси трохи срібла, то бачиш тоді тільки себе.

ДАЙ СПОКІЙ!

— У вас є чоловіче взуття?

— Ні.

— А жіноче?

— Нема.

— А дитяче?

— Слухайте-но, це взуттєвий магазин, а не довідкове бюро!

НЕ РОЗБАЛАКУЙ!

— Дайте мені швиденько один квиток.

— Куди?

— Що ви зі мною балачки заводите! Швиденько давайте квиток, бо мій поїзд відправляється!

Надіслала Тетяна ДОБРОВОЛЬСЬКА.
м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

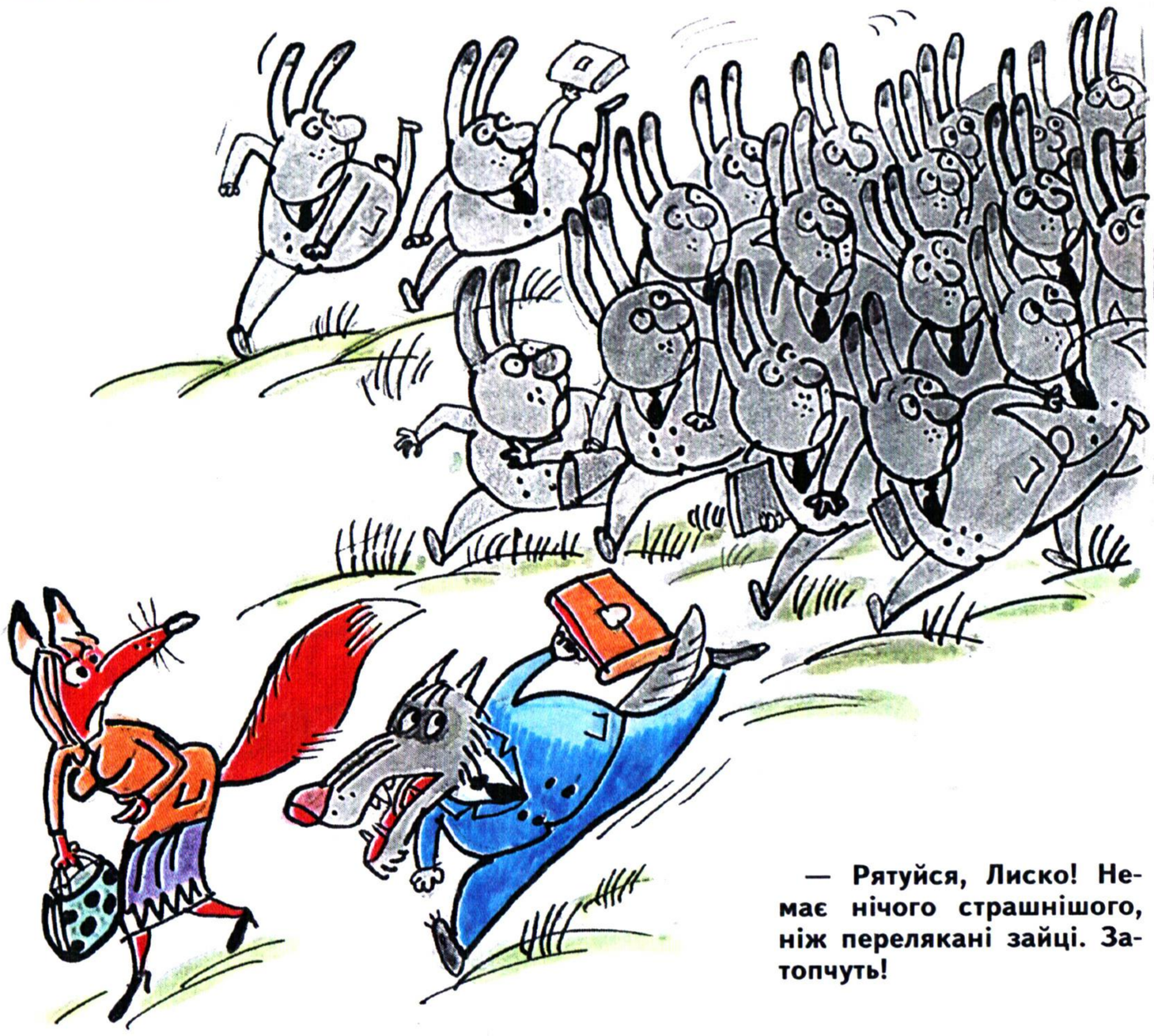

— Рятуйся, Лиско! Немає нічого страшнішого, ніж перелякані зайці. Затопчуть!

Анатолій БОРТНЯК

* * *

Скидається мені картина ця
на сатанинський глум чи Божу кару:
то тут, то там баран або вівця
пасе людей, що збилися в отару.

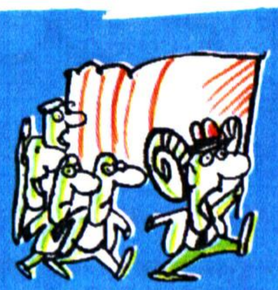

* * *

«Ко мне!» — собаці віддає наказ
моя сусідка, мовою і зовні —
типова українка. Та у нас
собаки все одно «російськомовні».

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

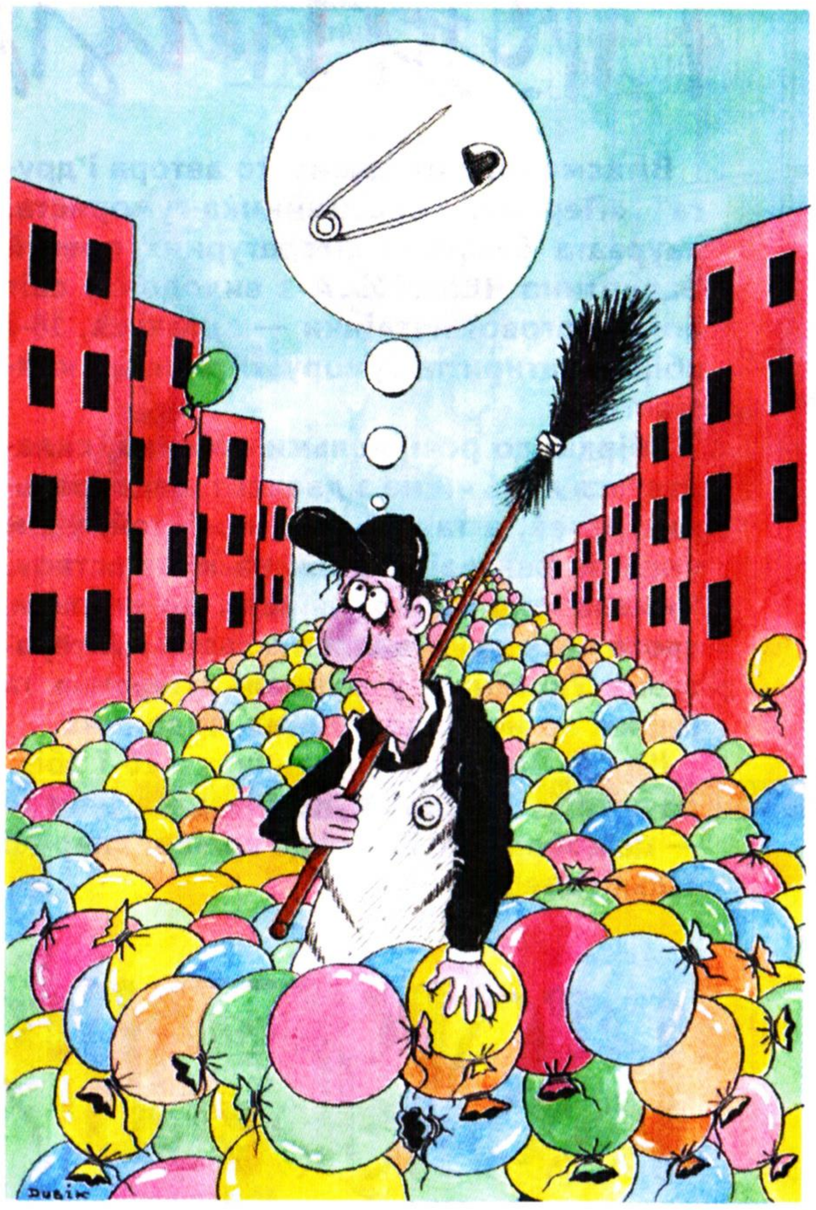

РІДНА ІСТОРІЯ В ПЛЯШКАХ

Тепер легко вивчати історію рідного народу. Не треба брому. Із бромом — це Винниченко, а ми — із випивкою.

Береш пляшку «Київської Русі», наливаєш сто грамів і махом пізнаєш гірку історію давніх предків.

Для поглибленого вивчення цієї сторінки української історії годиться пляшка «Старокиївської». Для кращого запам'ятовування не зашкодить келишок «Княжого келиха».

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Ну, а кого цікавить ще й давніша історія наших земель, то хай візьме пляшку вина «Скарби скіфів». Дуже приємно «читається», відчуваєш аромат скіфських часів, і розграбованих курганних скарбів.

Але повернемось до часів роздроблення Русі і трохи «прочитаємо» щось про Галицьке князівство. Для цього підходить недавно випущена в світ горілка «Давньогалицька», яку для кращого засвоєння можна запивати калуським пивом «Данило Галицький». Закріпити знання з даної теми можна пляшкою «Короля Данила».

На жаль XIV і XV та й XVI століття не привернули належної уваги наших майстрів горілчаних справ. Видно, це для них дуже середні віки, або вони мають посередні знання історії тих часів. Зате в XVII столітті вибухає визвольна війна українців проти польського гніту. Відкривайте пляшку горілки «Козаки» і насолоджуйтеся їхніми подвигами. Ця історія дуже п'янить і тягне кожного сучасного козака на подвиги. А яка розкіш пляшка «Гетьмана»! Щоправда, не кожному по кишені, значно легший для освоєння бальзам «Богдан» (видно, Хмельницький).

Колись в Україні дуже прагнули булави і навіть билися за неї, а ниньки ви йдете до крамниці і спокійно купляєте за великі гроші (все-таки булава!) пляшку горілки у вигляді булави. Випили і відчули себе гоноровим гетьманом на всю власну хату.

А щоб відчути себе гайдамакою, спробуйте «Холодного яру».

Далі — жодної пляшки, яка б увіковічила якогось нашого історичного діяча. Все XIX сторіччя символізує тільки горілка «Російська», та ще «Московська» у XX столітті.

Отож, вивчайте історію України по названих посібниках. Буде ця історія весела і гірка, як похмілля.

Василь БАБІЙ.

м. Івано-Франківськ.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

КАНТАТА — цитата з Канто.

РЕПЛІКА — музика у стилі «реп».

КАРНАВАЛ — нашестя ворон.

КАНЦЛЕР — продавець канцтоварів.

СПІЛКА — дозрілий плід.

ПОКАЗНИК — телевізор.

ПІДЛІТОК — останній місяць зими.

ГЛАДІОЛУС — праска.

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани Чернівецької області.

Володимир АДАМОВИЧ

— Прилучайся до прекрасного з дитинства.

Андрій САЄНКО

* * *

Гойдали нас пестливі дзеньки-бреньки.
Не тільки «ненько» — мовили до мами,
ми й ворогам казали: «вороженьки»...
І з козаків зробились козачками.

* * *

Свиню годували досита. Однак
невдовзі забили в хліві...
Ніщо не вкорочує віку отак,
як щедрі харчі дармові.

* * *

Характерний суспільний синдром
нам зразки демонструє сумні.
Ось один: баран бараном,
але весь в Золотому руні.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А з ким саме?
— Із тими, хто більше заплатить.

Володимир АДАМОВИЧ

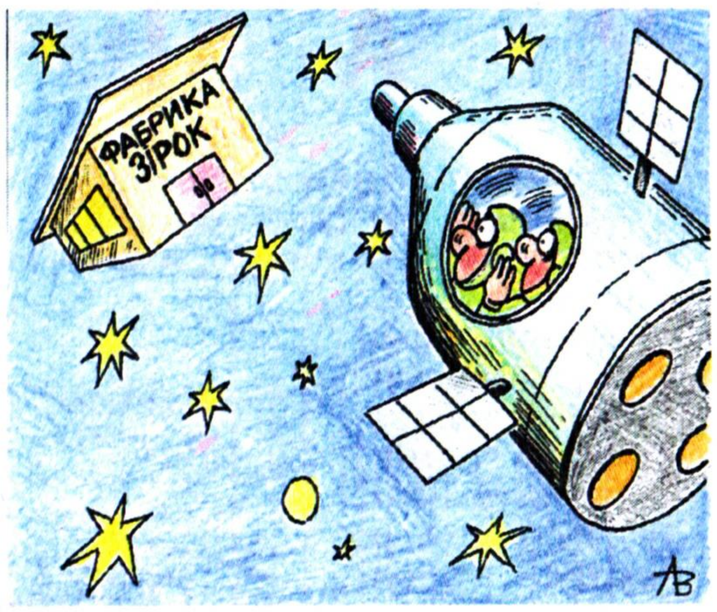

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

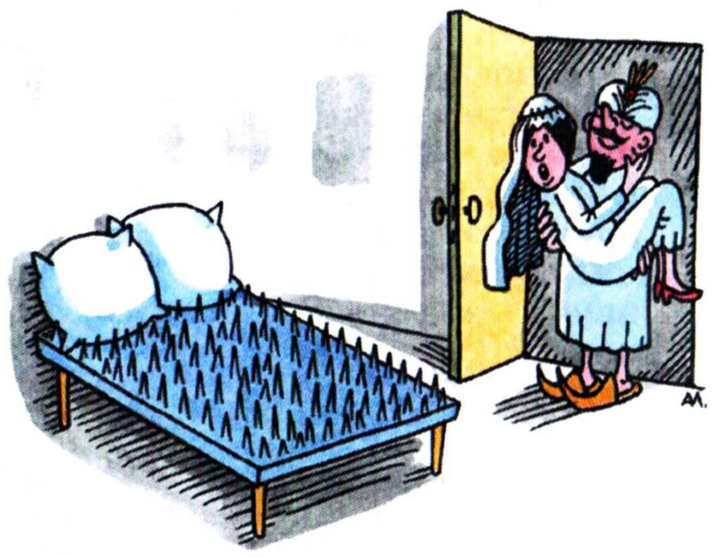

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ЗЛОЧАСНІ ВИБОРИ.

КРИЗАНТЕМА.

ПУПЛІЧНИЙ ВИСТУП.

НОГАТИВНА ВІДПОВІДЬ.

РОЗГРІБНИЙ ТОВАР.

КАНІКОЛИ.

СУМОГОННИЙ АПАРАТ.

САПАРАТОР.

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури Решетилівського району Полтавської області.

ОБЖОРНА ЗОНА.

СВЯТКОВА ЩУКНЯ.

ЗДИРАЛЬНА КАМПАНІЯ.

МУРАТОРІЙ.

ХАМІЧНА РЕАКЦІЯ.

ЗУБОПРОТЕСТНИЙ КАБІНЕТ.

БАРТЕРІАЛЬНИЙ ТИСК.

Григорій СТОРОЖ.
село Джурин на Вінниччині.

Олексій КОХАН (тема Михайла Прудника)

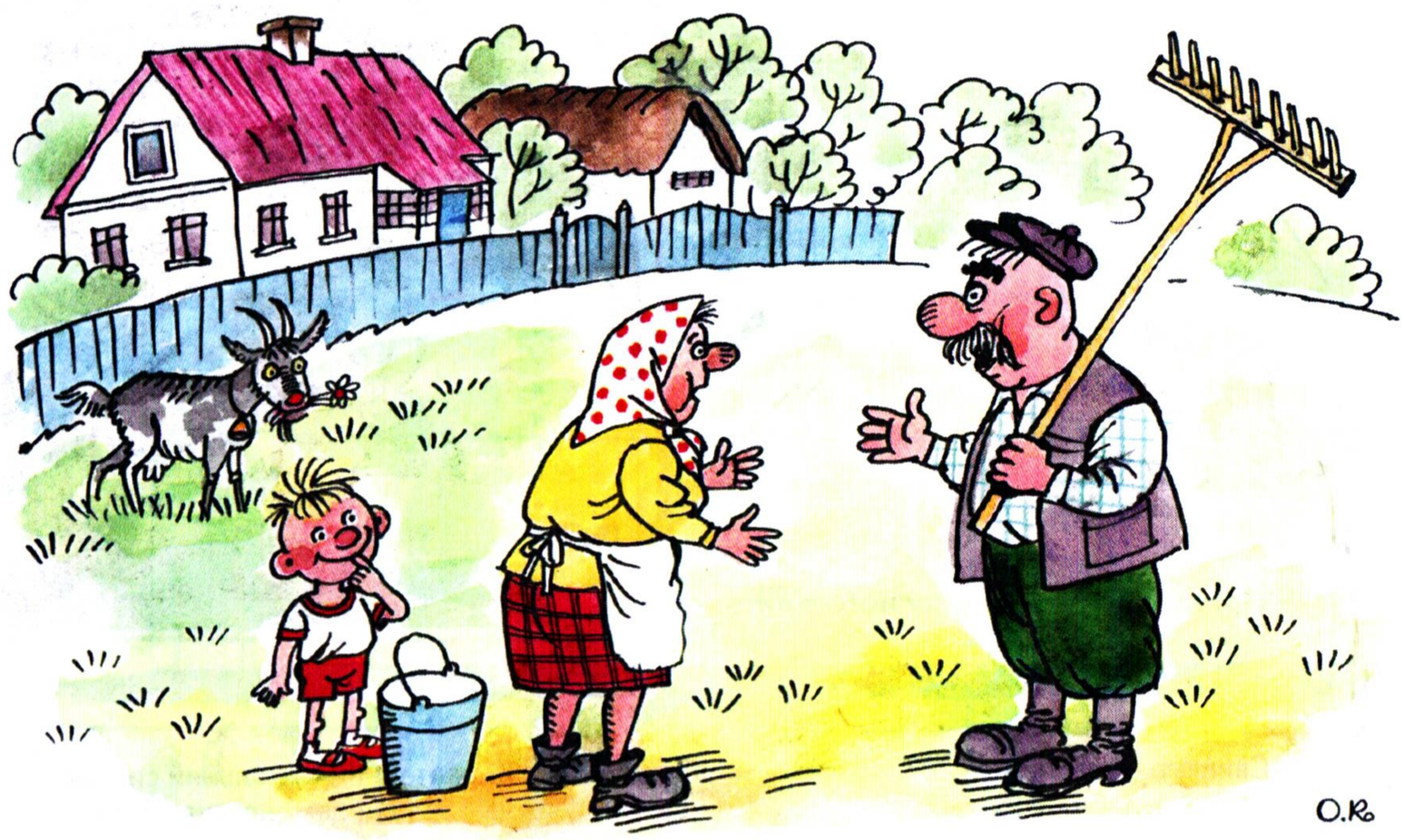

— Віддам я тобі, Юхимівно, твої п'ятнадцять гривень! Але спочатку принеси копію довідки ідентифікаційного номера, паспорта, метрики і довідку з місця проживання.

Презентація

Вітаємо нашого давнього автора і друга «Перця», письменника-гумориста, лауреата багатьох літературних премій Валентина ЧЕМЕРИСА з виходом у світ його чергової нетлінки — здається, 18-ї збірки сатири та гумору «Ярлик на князівство».

Збірка, до речі, вельми об'ємна, складається ледь чи не з двохсот шедевральних речей, а також двох повістей, у тім числі й фентезі «Ярлик на князівство». Чимало творів, що увійшли до книжки, свого часу друкувалися в газеті «Літературна Україна», у журналі «Перець» та інших, не менш достойних, виданнях.

Що ж, Валентине Лукичу, до 20-ї збірки сатири і гумору рукою подати. Хоч 18 — це добре, але 20 — іще краще! Уперед! Тільки вперед!

Під таким тривожним гаслом, що пролунало наче набат, на планеті Ялмез відбувся надзвичайний позачерговий з'їзд тамтешніх високопоставлених берунів, на якому чиновнича еліта всіх державних рівнів і рангів ударила в тулумбаси: ще вчора всемогутня і, здавалося б, монолітна, вічна й непохитна корупція ступила однією ногою на межу банкрутства!

«Якщо ситуація не зміниться на краще, не з'явиться світло в кінці тунелю, корумповані структури вимруть, як ще раніше повимирали динозаври та мамонти», — повідомляється у зверненні учасників з'їзду до владних структур.

Вище чиновництво Ялмезу провело своє надзвичайне зібрання з єдиним питанням у порядку денному: як урятуватися?

Ситуація здавалася справді тупиковою, тож заяви на з'їзді були категоричні: «Не бере лише той, кому не дають!», «Не продається лише той, кого не купують!»

«Сьогодні у нас склалася парадоксальна ситуація, коли, на щастя, є кому продаватися, але, на жаль, уже немає покупців; є кому брати, але вже немає тих, хто дає. Точніше — у них уже немає що давати, народ Ялмезу збіднів геть до краю. І, як наслідок, гине корупція. Які кадри вимирають! Які беруни! То з ким же тоді залишиться многостраждальний ялмезький народ?»

Отож у зв'язку з різким зменшенням тих, хто дає (ялмезькою мовою — даван, на відміну від беруна — того, хто бере), дозволено в першу чергу брати лише заслуженим чиновникам, достойним із достойних. Але навіть для них уже не вистачило даванів.

«Невже в нас чиновників більше, ніж народу?» — із тривогою запитували оратори. — Якщо це так (а це таки так!), то треба спішно збільшувати кількість даванів, себто трудящих. Бо інакше що ж нам робити? Вимирати? Бідувати? Але ж у нас сім'ї, діти...»

Промовці запитували з усією відповідальністю: куди дивиться верховна влада? До чого вона довела народ, який уже неспроможний «на лапу» (ялмезький сленг, не перекладається) давати?! Ось чому з'їзд наголосив: треба негайно допомагати народові, аби він мав що давати, аби рука давальна ніколи не збідніла.

Справедливо ж бо сказано: дай і тобі воздасться! «Зрештою, вигукували запальні оратори,— у нас демократія, і кожен має право давати, як кожен має право брати!..»

У Америці

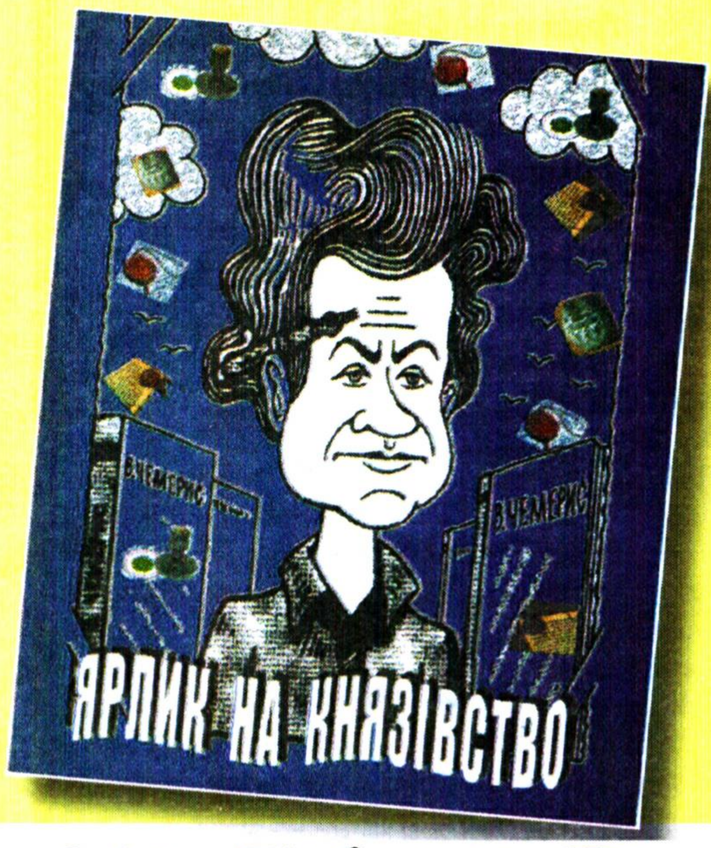

НА ГРАНІ БАНКРУТСТВА

Є на Ялмезі почесне звання «Кращий берун року», тож треба впровадити, наголошували оратори, і його антипод: «Кращий даван року». І таких людей варто оберігати законом як релікт, підтримувати їх, надихати на все нові й нові давання (бажано було б давати чиновникам і наперед, авансом, на всякий, як кажуть, пожежний випадок, бо якщо ти сьогодні не гориш синім полум'ям, то це ще не означає, що завтра не будеш горіти!). Але, на превеликий жаль, нині на Ялмезі якщо і дають, то лише певної категорії ялмезки. Але беруть у них здебільшого чиновники нижчого рангу, себто молодші, бо високопоставлені, перебуваючи в літах почесних, на таке давання вже не реагують...

Дбаючи про добробут трудящих, надзвичайний з'їзд берунів одноголосно ухвалив: «Рятуючи народ — врятуємося самі!»

Одночасно із з'їздом берунів у тій самій будівлі, тільки поверхом вище, відбувалося — теж позачергове і теж надзвичайне — зібрання тамтешньої Верховної Окуратури (термін, що з ялмезької не перекладається), покликаної боротися з берунами на державному рівні.

Дізнавшись про таке, якийсь кореспондент кинувся поверхом вище до високого чиновника Верховної Окуратури.

— Ви— боретеся? З берунами? Це— правда?

— Стопроцентно, — твердо відповів високий чин Окуратури. — У нас демократія: одні мають право брати, інші мають право з ними боротися. І ми боремося з берунами, ми їх викорінюємо і будемо нещадно виполювати з ниви нашого життя. Щоправда, аби якісно й рішуче з ними боротися, треба мати надійну не лише матеріальну, а й фінансову базу. Держава нас хоч і фінансує, але... Вже сто й один рік, як нам не виплачують зарплати.

— То як борються з берунами і як, зрештою, живуть ваші підлеглі?

— Бог допомагає,— скромно відповів чиновник.— Ну й ті, хто хоче аби ми... е-е... боролися з берунами. Ви ж самі розумієте: аби боротися з корупцією, треба мати оце саме...— чиновник потер пучку об пучку.— Втямили?

— Утямив,— зітхнув кореспондент.

— Тільки ж як із корупцією боротися?— зітхнув і високий чин. — Якщо вона на Ялмезі вже перебуває на грані банкрутства... А не стане берунів,— ще тяжче зітхнув чин,— хто ж тоді нам даватиме на священну боротьбу з берунами?..

МУЗИКА

— Це вальс?

— Ні. Це — естонський вальс.

АВАРІЯ

Оголошення на залізничному вокзалі:

— Увага! Поїзд, який зазнав невеличкої аварії, прибуває на першу рейку.

ПРОЧИТАВ

До магазину будівельних матеріалів заходить покупець. Продавець довго і пильно вдивляється в його обличчя. Врешті не витримує і запитує:

— Якщо я не помиляюся, ви прийшли за цеглою?

КОНФІСКАЦІЯ

Синок олігарха запитує:

— Тату, а що таке конфіскація?

— А тобі для чого треба знати? — здригнувся той.

— Та ось у підручнику написано...

— А-а-а... — заспокоївся олігарх і, трохи подумавши, мовив: — Це, синку, коли не запитують, чи хочеш ти принести державі користь в особливо крупних розмірах...

НЕ КРИЗА

— Ну й криза! Ну й криза!

— Хіба це криза. Справжня криза — це тоді, коли починаєш продавати фамільний алюміній...

ЖІНКА Є ЖІНКА

— Для чого ти купуєш дружині нову сукню, якщо збираєшся з нею розлучатися?

— А що робити? У старій вона не хоче йти до суду.

ПОБАЧИТИ ПАРИЖ

«Аеросвіт» відкриває дешевий чартерний рейс до Франції: безпосадочний переліт за маршрутом Київ-Париж-Київ.

ТЕПЕР ТАКА НАУКА

На уроці учитель роздає тести учням:

— Діти, перед тестуванням ви не забулися, чого я вас учив? Нагадую: а, а, б, в, с, а...

ПЕРСПЕКТИВА

2015 рік. Оголошення на автозаправці: «Хто заправить повний бак, тому безплатно «Мерседес» на додачу».

Зібрав Остап ПРУДНИК, студент III курсу Інституту журналістики КНУ ім. Т. Шевченка.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пам'ятаєш, Маріє, скільки клопоту з містком було? Без кінця ремонтували! А тепер — жодних проблем: річка висохла...

Вітаємо ювіляра!

Нашого давнього автора, заслуженого працівника культури України, лауреата багатьох літературних премій, письменника Василя Івановича КРАВЧУКА з його славним 80-літтям!

ГОНОРИСТА БОЧКА

Кричала Бочка без упину:
«Захочу — море я поглину».
Для неї й моря було мало —
У бочки клепки бракувало.

ДОПОМОГЛИ

Хоч Юрко й не думав пити,
Та зустрілися дружки.
Черевики йшов купити,
А лишилось на шнурки.

ЗАЙВА РІЧ

— Продаються гаманці.
Чом не купиш, Гнате?
— Щоб на видумки оці
Гроші витрачати?
В мене стільки є кишень
Невідомих жінці.
Як прийде
зарплати день —
В кожну по п'ятірці.
Потім зможу віднайти
Сам свої резерви.
І здоров'я зберегти,
Й не псувати нерви.
А вклади-но в гаманець
Всю свою зарплату.
Тут їй буде і кінець,
Лиш прийдеш у хату.

ЧИЯ ТО СИЛА

Мале, шмаркате Тигреня
Напало якось на Коня.
Знай, шкірить зуби,
рикає на нього.
Все ухопити норовить
за ногу,
То з цього боку,
а то з того скаче.
Кінь, зрозуміло,
міг би дати здачі
Й укоротить нахабі вік.
Але гнідий ганебно втік.
Розперезалось
кляте Тигренятко,
Бо має силу!..
Не воно, а — татко.

ВЕСІЛЛЯ

Галя заміж йшла за Гриця.
Серце радістю цвіло.
То ж весілля, як годиться,
Мабуть, з тиждень в них гуло.
Їх батьки на сьомім небі.
Молодим хіба щось жаль?
Запросили піврайону
На весілля-фестиваль.
За нову сім'ю щасливу,
За кохання всі пили.
Від напоїв та закусок
Угиналися столи.
Побажань було немало,
Тільки жаль, що не збулись,—
Через тиждень молодята
Посварились, розвелись.
І сьогодні Гриць та Галя —
Не подружжя — вороги.
А батьки за те весілля
Ще виплачують борги.

З ТОЧНИМ ПРИЦІЛОМ

У лісі вибори були —
В начальство Тигра обирали.
Найбільш старалися Шакали,
Що ту компанію вели.

Вони доводили Ослам,
Що Тигр — тварина травоїдна,
І буде дбати він про бідних,
Бо з цього лісу вийшов сам.

Він вдосталь дасть трави для всіх.
Від Лева зможе захистити.
Із ним вам легко буде жити.
З таким в майбутнє йти не гріх.

А що ж Осли? Таки пішли
Й за Тигра всі голосували.
Раділи з того і Шакали —
Від Тигра дещо потягли.

БЕЗПЕЧНА КРИТИКА

Рябко сміливо гавкав на Кота.
Критикував його за що попало.
Та якось Вовк із лісу завітав
І шкоди учинив в дворі немало...
Безцеремонно впхався у хлівець
Й відразу ж витяг Кролика із клітки,
Роздер Теля, зарізав двох Овець.
Лиш Курки три лишилися, як свідки.
Рябко ж мовчав. Рябко — ані телень.
Сидів у будці й трясся з переляку.
Якби ж той Вовк прийшов хоча б удень.
Вночі ж він може з'їсти і Собаку...
І знов Рябко знущається з Кота.
А от до Вовка зуби не доходять.
Велике діло — критика ота,
Яка тобі самому не зашкодить.

Василь ФЛЬОРКО

Олександр КОСТЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

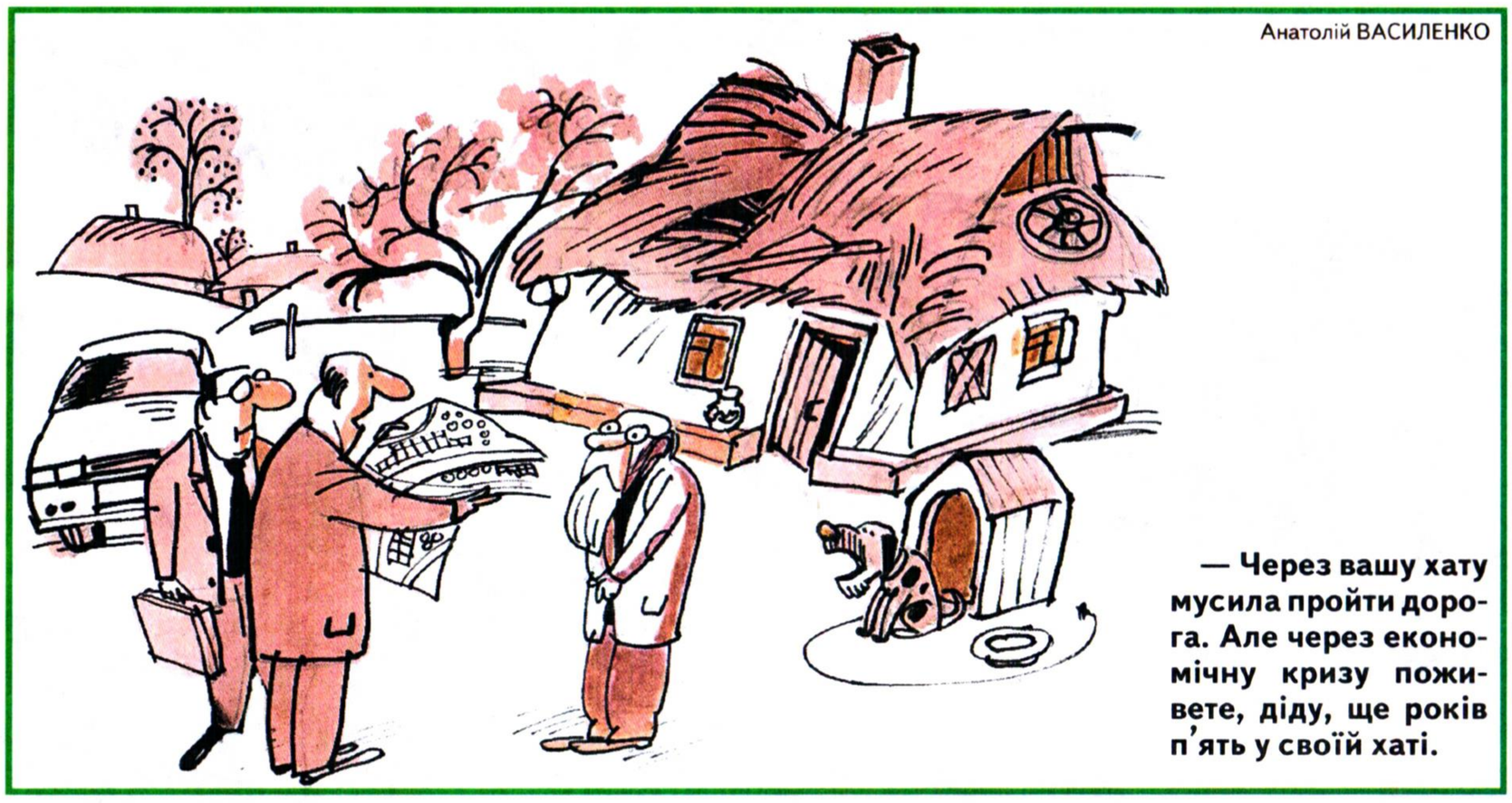

— Через вашу хату мусила пройти дорога. Але через економічну кризу поживете, діду, ще років п'ять у своїй хаті.

ГРУША

СПОГАД

Та груша і досі в мене перед очима. Така здорова, красива, з довгеньким хвостиком, ще й червоно-жовта з одного боку. Замилуватися можна.

Та це тепер я так про неї думаю, бо минуло вже років п'ятдесят. А тоді, коли ми з братами були одне одного менше, мати дала кожному з нас по такій груші, і мені здалося, що мене обділили. Подумав, що братам моїм мати дала кращі груші, більші, спіліші й смачніші, а мені — нікудишню: маленьку, миршаву. І я, невдоволений тоді, сказав матері:

— Не хочу я цієї груші! От Віктору та Івану здорові й стиглі дали, а мені... Хіба це груша?

Мати гримнула на мене:

— Ось візьму лозину, та покажу тобі груші! Пам'ятатимеш до нових віників!

І ми всі троє взяли торби і пішли в поле збирати коксагиз. Але все-таки я встиг виразити свій протест матері. Коли ми виходили на вулицю, я обережно поклав серед двору ту грушу: нехай мати бачить, що я не взяв її, не з'їв.

Покидаючи двір, я думав: а груша ж таки не маленька... Красива вона, аж горіла під сонцем, жаль було груші... Ішов я дорогою і думав: а що коли ту грушу не мати забере, а хтось інший. Просто мимо двору йтиме людина, побачить ту здорову і красиву грушу і обов'язково забере її.

Жаль було мені тієї груші, вона стояла в мене перед очима: велика, красива, червона, та ще й з довгим хвостиком. «Добре,— думав я,— коли мати забере її і з'їсть сама, а коли хтось чужий забере?»... Хотілося вернутися негайно, забрати ту грушу, але ми вже були в полі, збирали коксагиз.

Повертаючись з поля, я ще здалека придивлявся до свого двору, та груші тієї не було видно. Так воно і є — нема груші. Запитати в матері я не наважився. Запитав би, може, зараз, та давно вже матері немає.

А груша здорова, красива, червоно-жовта і досі у мене перед очима.

Цікаво, хто ж її з'їв? Добре, якщо мати...

Микола СЕНЧЕНКО.
м. Луганськ.

Іван САВЛЮК

Василь ФЛЬОРКО

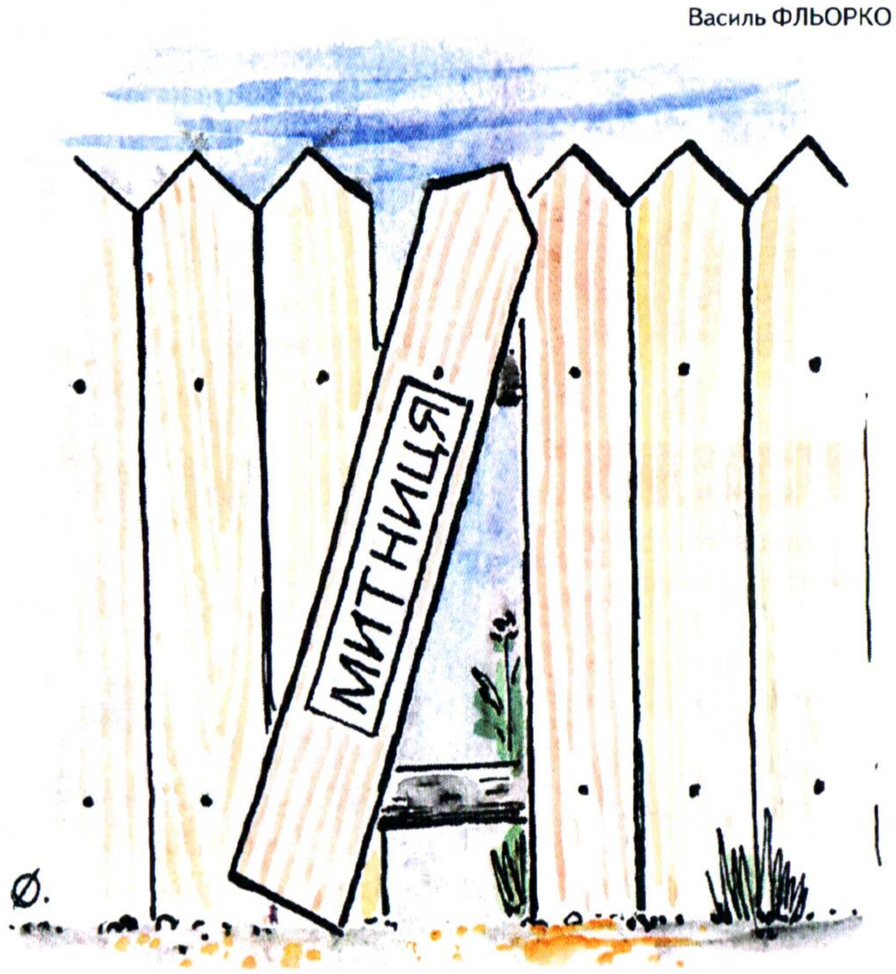

Котверговаті думки

● *Назад у нас дороги немає. Хоч би тому, що не було дороги вперед.*

● *Вирок: «Вища міра покарання через пенсійне забезпечення!»*

● *Із довідки до податкової інспекції: «За що купив, за те продав».*

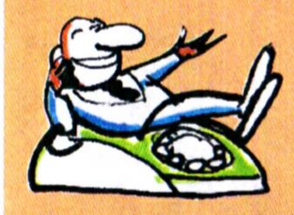

● *Телефонне право тепер стало мобільнішим.*

● *Щоб висловити свою думку, іноді достатньо промовчати.*

● *«Кожен має свій стиль!» — говорила сокира перу.*

● *Полеризація суспільства — бідні і духовно бідні.*

● *Якщо народ нас не розуміє, то значить, він багато дечого вже зрозумів.*

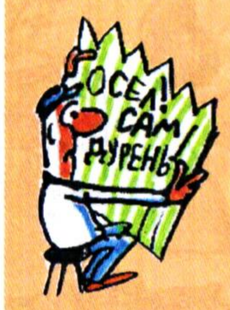

● *Зі скасуванням заборонених тем, деякі друковані видання склали серйозну конкуренцію парканам.*

● *Як шкода, що нас знають тільки як облуплених.*

● *Політичний хепі-енд: партії обмінялися платформами.*

● *Думали — вершки суспільства, з'ясувалося — піна.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Київ.

Вінегрет із перцем

МЕНТАЛІТЕТ

— О! Климе! Привіт! А я... а я... думав... що ти... помер!

— Звідки ти таке взяв?

— Та вранці Вована зустрів, так він стільки про тебе гарного наговорив...

Почув і записав Олексій КОРЖ.

с. Солона Балка на Полтавщині.

Володимир АДАМОВИЧ

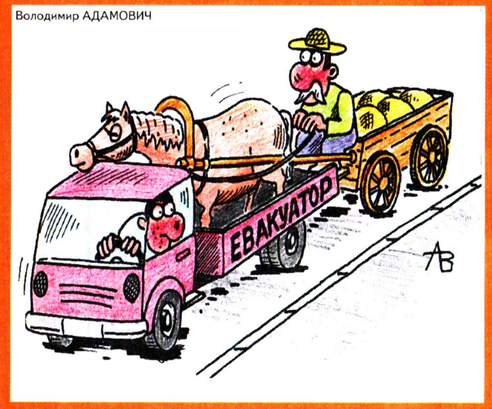

ЩО?

— А що ми вчора пили?

— Пиво.

— А що вчора було?

— Гроші.

ДЕШЕВШЕ

— У кого товар дешевший: у виробника чи у ділера?

— У сторожа.

Почув і записав Микола ДЖУРИНЕЦЬ.

м. Немирів на Вінниччині.

Анатолій ГАЙНО

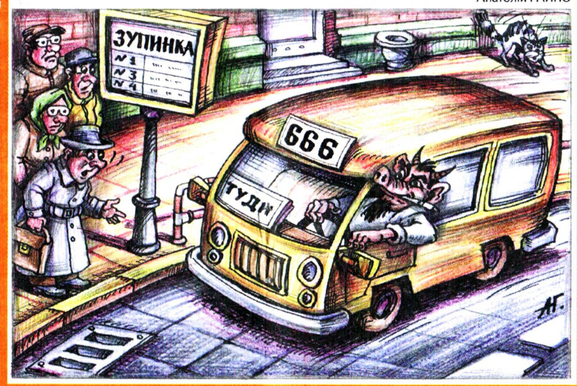

ПРОГНОЗ

— Алло! Це метеостанція?

— Так!

— Тут із мого погреба пожежники відкачують вашу «легку хмарність».

ВІТАМІНИ

— Ти знаєш, де найбільше вітамінів?

— Знаю! В аптеках...

Почув і записав Мирослав ГАЙДУК.

с. Дашава на Львівщині.

Василь ФЛЬОРКО

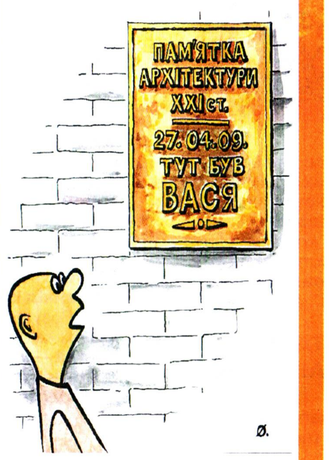

Валерій КОНОНЕНКО

Андрій САЄНКО

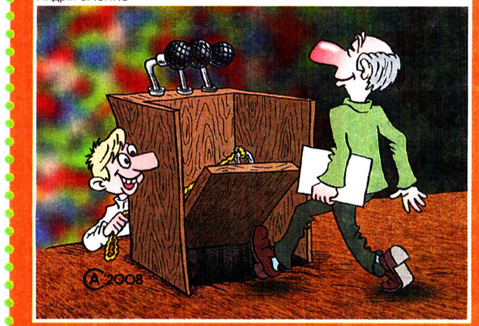

Іван САВЛЮК

МОЖЕ

Розмовляють водії:

— Чи може асфальтовий каток рухатися зі швидкістю сто двадцять кілометрів на годину.

— Може, якщо його фотографує «Візир».

Почув і записав Василь ПУШКАРНИЙ.

м. Одеса.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

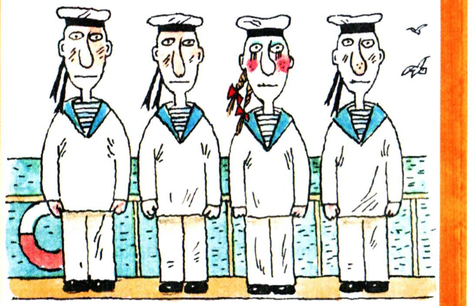

Вадим СИМИНОГА

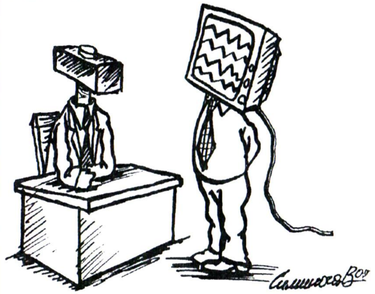

— Та не хвилюйтеся ви так.

Анатолій ГАЙНО

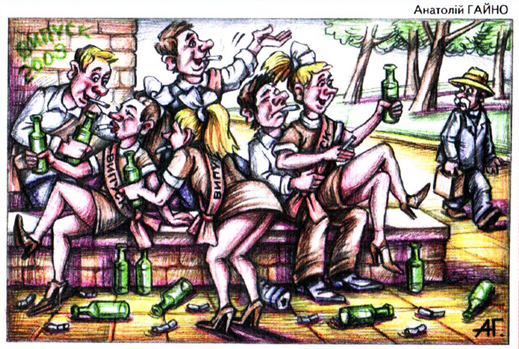

— Оце, хлопці, відсвяткую випускний і кидаю пити.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Замість годинника із зозулею нам підсунули годинник із дятлом...

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— З рук купив!

СВАРКА

Старий рокер дивиться з дружиною по телевізору передачу про сімейні сварки.

Дружина ніжно:

— Любий, як мені з тобою пощастило! Скільки років живемо разом, і ти ніколи в житті не бив мене гітарою по голові.

Рокер:

— Ти просто не пам'ятаєш...

Почув і записав Олег ЖИТЕНКО.

с. Свободне Амвросіївського району Донецької області.

Анатолій ГАЙНО

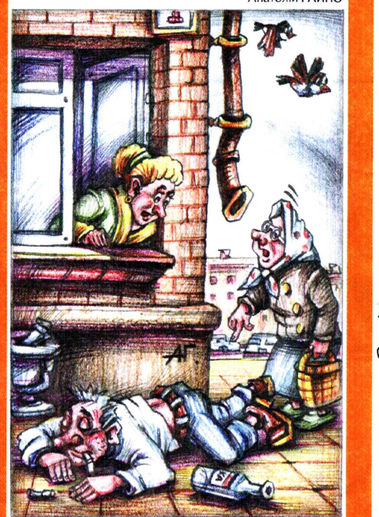

— Здається, Галю, твій Іван свинячий грип підхопив...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ну й бур'яни ж ви розвели!

— Та якщо бур'яни знищимо, де ж зайці будуть ховатися?!

У КНИГАРНІ

— У вас є книга «Як швидко розбагатіти?»

— Є. Але вона продається тільки в комплекті з «Кримінальним кодексом».

ВЕСЕЛІШЕ

— Жити стало веселіше.

— Із чого ти взяв?

— А Верховна Рада знову запрацювала.

Почув і записав Петро ШИРОЧАНСЬКИЙ.

м. Апостолове на Дніпропетровщині.

Василь ФЛЬОРКО

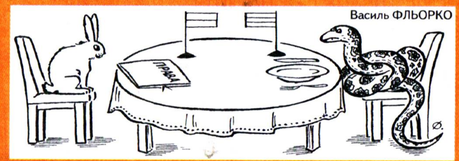

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

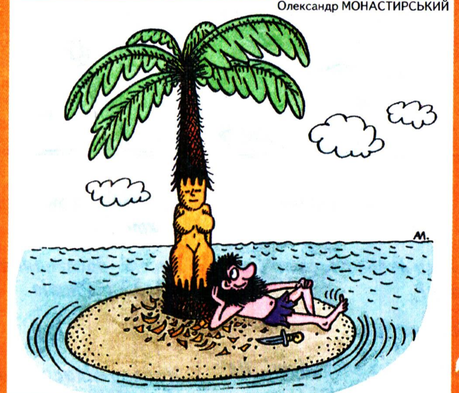

ДОЛАР

— Чув? Долар падає...

— Ні, це він присідає перед стрибком.

ОПИТУВАННЯ

— Для чого проводиться опитування населення?

— А щоб населення знало, що воно думає.

Почув і записав Роман МЕРЕШОР.

с. Колчава Міжгірського району на Закарпатті.

СЛОВО НЕ ГОРОБЕЦЬ

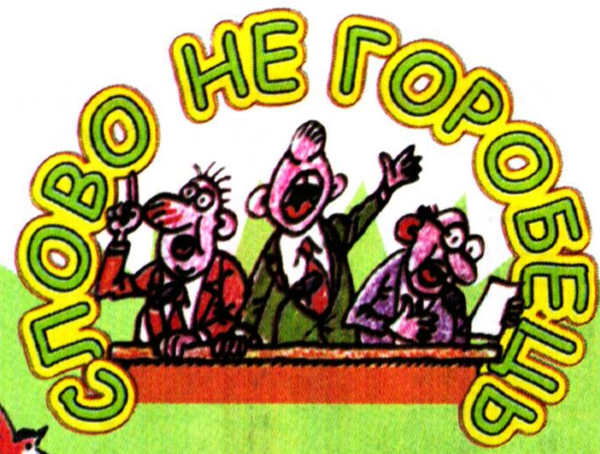

ЛИХИЙ ПОПУТАВ

Віктор Ющенко, Президент України:

— Якщо ми чесні політики, необхідно витягти руки з кишень, покласти на стіл і сказати: «Це той світогляд, який стоїть за мною...»

Від чергового:

— Ні, якщо вони чесні політики, необхідно витягти з кишень гроші, покласти на стіл і сказати: вибачте, це не моє, лихий світогляд попутав.

У ПОГОНАХ І БЕЗ

Анатолій Гриценко, народний депутат, колишній міністр оборони:

— Не можна призначати на посаду людину в погонах, тому що генерали-члени уряду — це ознака не європейської держави, а окремих африканських країн минулого сторіччя.

Від чергового:

— Проте коли призначать на посаду міністра людину в погонах, тоді можна сміливо проситися не в ЄС, а в Африку?

ІТАЛІЙЦІ ЦІКАВЛЯТЬСЯ

Олесь Довгий, секретар Київміськради (про відпустку):

— Цього року, сподіваюся, пройду разом із другом на вітрильнику узбережжям Хорватії аж до Італії. Щоб щодня заходити в нову бухту і там вечеряти свіжою рибою із домашнім вином...

Від чергового:

— А тамтешнім бабусям по кілу гречки і пляшці олії вас не просили завозити?

ВІТЕР У ГОЛОВІ

Олександр Омельченко, НУНС (про написану ним заяву про вихід із коаліції):

— Розумієте, мозок працює в різних векторах: сьогодні — так, завтра — інакше.

Від чергового:

— Тоді це не мозок, а флюгер!

Чергував по рубриці Віталій СУДДЯ.

ДОЛЯ

З якого боку б тут не подивився,
Вже висновок готовий мимоволі:
«Якщо все добре — значить,
сам добився,
А як погано — то така вже доля».

Олена ГОНЧАРУК.

м. Шепетівка.

І ЗВЕРХУ, Й ЗНИЗУ

І я,
І він,
І весь народ,—
Їмо
Без масла
Бутерброд.
Хоч не смачний він,
Як колись,
Але не пада
Маслом вниз.
... А декотрі
Плюють на кризу
І мажуть маслом
Зверху
Й знизу.

ОПТИМІСТ

«Милі,
Ще не все пропало.—
Мовив свиням ситий хряк,—
Ціни виросли на сало!
Це є дуже добрий знак!»

Олексій АУЛОВ.

м. Харків.

НЕВЖЕ

Невже то краще вже не стане?
Де розгубили ми таланти?
От ледве збулись комісарів,
Як вже при владі дилетанти.

Олексій КУДРЯ.

м. Запоріжжя.

Іван САВЛЮК

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Миколи Босака)

КОРОТКО КАЖУЧИ

✓ *Якщо робоче місце стілець, то чим на ньому працюють?*

✓ *Що буває, коли левова частка дістається барану?*

✓ *Курси водіння за носа.*

✓ *Очі завидющі, руки загребущі. Це не прислів'я, це — портрет.*

✓ *Виживає не той, хто сильніший, а той, хто слизькіший.*

✓ *Високі досягнення економіки не розгледіти з низів.*

Надія СЕМЕНА.

✓ *Порозумілися: він попросив, щоб той не вчив рибу плавати. А той його — щоб не вчив орла літати.*

✓ *Тримав постійно носа за вітром, доки нежить не схопив.*

✓ *Він на все дивився під своїм кутом зору, а кут то був тупий.*

Петро САЧУК.

Валерій КОНОНЕНКО

ХРОНІКА НОВИН

Історична справедливість

Селищу Квітучому депутати повернули його історичну назву — Задрипанці.

Безплатно

Київська міська мерія готується найближчим часом прийняти постанову: всім пасажирам громадського транспорту, що стоять у дорожніх заторах, видавати безплатно обід і вечерю.

Черговий хронікер Петро СИВОЛАП.

Василь ФЛЬОРКО

КРАЩЕ Б ВІН ПОМОВЧАВ...

На нашу вулицю прийшло свято. Без гасел і транспарантів, без «фанерних» концертів. Здорове, справжнє свято. Звідки воно нагрянуло, хто перший дізнався і пустив у політ вістку про ту прекрасну мить, яка викликала загальне піднесення і породила в наших душах світлу надію на жадані переміни,— годі було з'ясувати. Цього не відала навіть бабця Параня, що всілася на балконі одразу після того як оженився і привів невістку старший із онуків; зрештою, то й не дивина — вона іншого пантрувала: хотіла першою побачити настання кінця світу. А тут — поголовна радість привалила...

Радіти було з чого: настала та прекрасна мить, коли, нарешті, взяли за петельки, за барки, за загривок, за... Коротше, пішла чутка, що взяли під білі ручки митника, якому досі все з рук сходило.

Він, колишній сторож бойлерної, пішов далі за фахом: зумів улаштуватися митником. І так добре йому при державній брамі сторожування пішло, що за пару недоспаних літ спорудив хату, яка хіба що дахом відрізняється від палацу Потоцького — вкрита японською фольгою.

Той дах сліпить пілотів при посадці авіалайнерів на міському летовищі, але нарікати на митника стали не через небезпеку в повітрі. І не через викопаний ним на колишніх совдепівських фазендах ставок із плакучою вербою на штучному острові; і не тому, що кохався в нічних салютах і феєрверках; та й даремно дехто вважає, що люд денервували товстозаді джипи і стрімкі «ягуари», якими гасали, розполохуючи все живе, нащадки митника; не заздрили навіть із того приводу, що університетські екзамени у його шибеників професори приїжджали приймати на ставковому острові. Ні, не це смутило і непокоїло усіх. Бо такі наші люди — вони не пхають носа у чиєсь приватне життя і вірять у громадське свято на цілій вулиці. Людей тривожило, що усі ті статки та думи про їхнє примноження відвертають митника від виконання службового обов'язку на кордоні. А тим часом хтось, можливо, кудись переправляє контрабанду, обдурює державу щодо мита, або навіть ікони з нашого краю якийсь тать вивозить. А він же, митник, має усе побачити, виявити, край усьому тому покласти!..

І ось — радість. Нарешті приведуть недбалого службовця до тями, а то розкрадають і вивозять, обдурюють і завозять...

— Ти слишал? — звернувся до мене в автобусі знайомий син сусідньої держави, який чомусь убачав у мені надію і резерв дружби народів. — Взялі-такі етаго вашего таможенніка. Лєт на дєсять потянєт. С конфіскацієй!

— Та то не таможенника,— озвався хтось із пасажирів, — то Митника взяли.

— Куда нє повернісь,— вєздє націоналісти,— похитав головою син сусідньої держави. — Нє всьо лі равно — митнік ілі таможеннік?

— Та не все одно, — почувся той же голос, — бо то чоловік не за роботою, а за паспортом такий — Іван Митник. Прізвище у нього таке. Кажуть, йому хтось із Війтівець, що на Хмельниччині, підпільних сигарет для торгу передав.

...Краще б він цього не казав. Мене пойняло таке розчарування...

Вроджене людинолюбство не дозволяє мені розголосити почуте в тому автобусі — хай люд хоча б кілька днів іще потішиться думкою, що, нарешті, настає порядок.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Микола КАПУСТА

— І не набридло їм показувати щодня одне й теж...

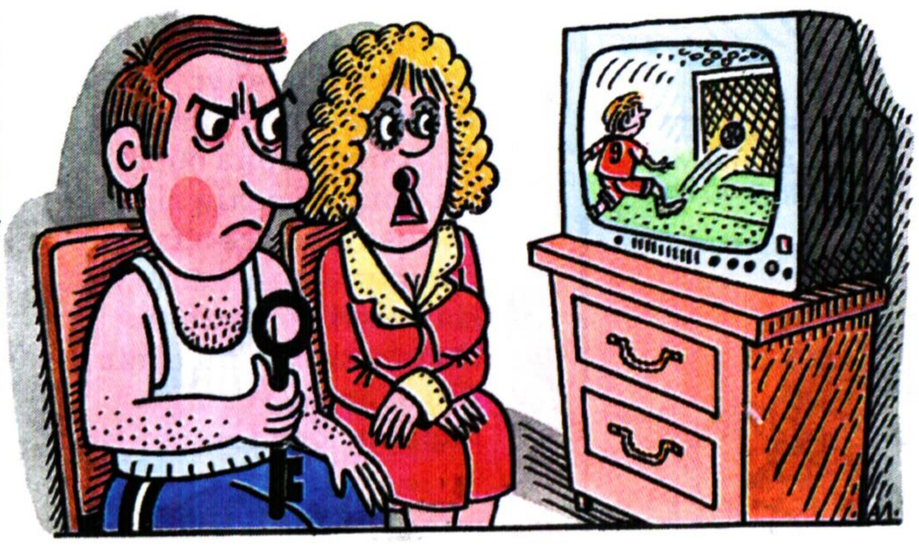
Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Штраф за оленя? На, візьми! Здачі не треба.

Сторінка для дітей

КОРОВА

Вчителька на уроці зоології запитує:
— Петрику, у вас є корова?
— Є. Берізкою звуть.
— А як вона виглядає?
— Вона уже не виглядає. Тато учора в хліві дірки дошками залатав...

Василь ТИТЕЧКО.

ВОВК І ЧАПЛЯ

Українська народна казка

Ішов голодний вовк. Він, бідний, так їсти хотів, що аж у очах йому чорніло. Ішов він, аж гульк — чапля стоїть.

Підкрався вовк тихенько та — хап її!

Бачить чапля, що непереливки їй, та й каже:

—Дозволь мені, вовче, хоч перед смертю потанцювати.

«Від цього мені шкоди не буде»,— подумав вовк і дозволив.

— Танцюй, коли хочеш, тільки пошвидше, а то я їсти хочу.

Чапля перед ним із ноги на ногу перескакує — танцює наче. Скаче, а сама потрішки вбік відходить. А коли відійшла вже далеченько, знялась та й полетіла.

Вовк подивився їй услід та й говорить:

— І нащо мені ті танці здалися, коли я їсти хочу!..

КРОСВОРД

1. На городі молода
Пишні коси розпліта.
У зелені хустинки
Золоті хова зернинки.

2. У болоті плаче,
А з болота не вилазить.

3. Має дуже довгий ніс,
П'є ним воду, носить ліс...

4. Що за гість,
Що темноту їсть?

5. Вік свій ходить
з клумаками,
Та ще й сідають
на нього з мішками.

6. По дорозі стрибає,
У воді плаває.

7. Без вікон, без дверець
Повна хата овець.

8. Лежить на сіні,
Сам не їсть
І другому не дає.

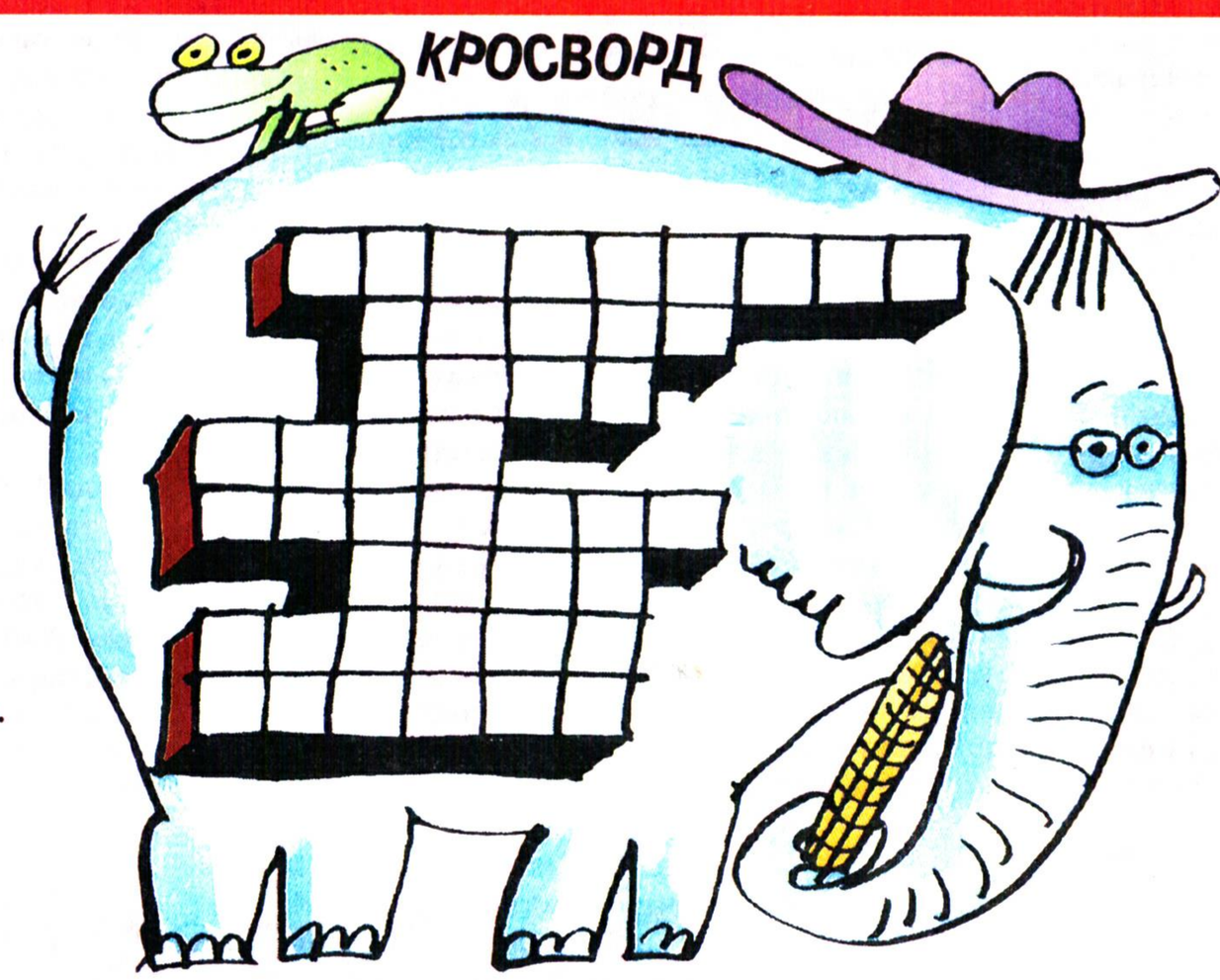

Якщо ви правильно розгадаєте кросворд, то у виділеній вертикалі прочитаєте назву рослини, чиї квіти звеселяють нас навесні.

Склав М. ВОРОЖБА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

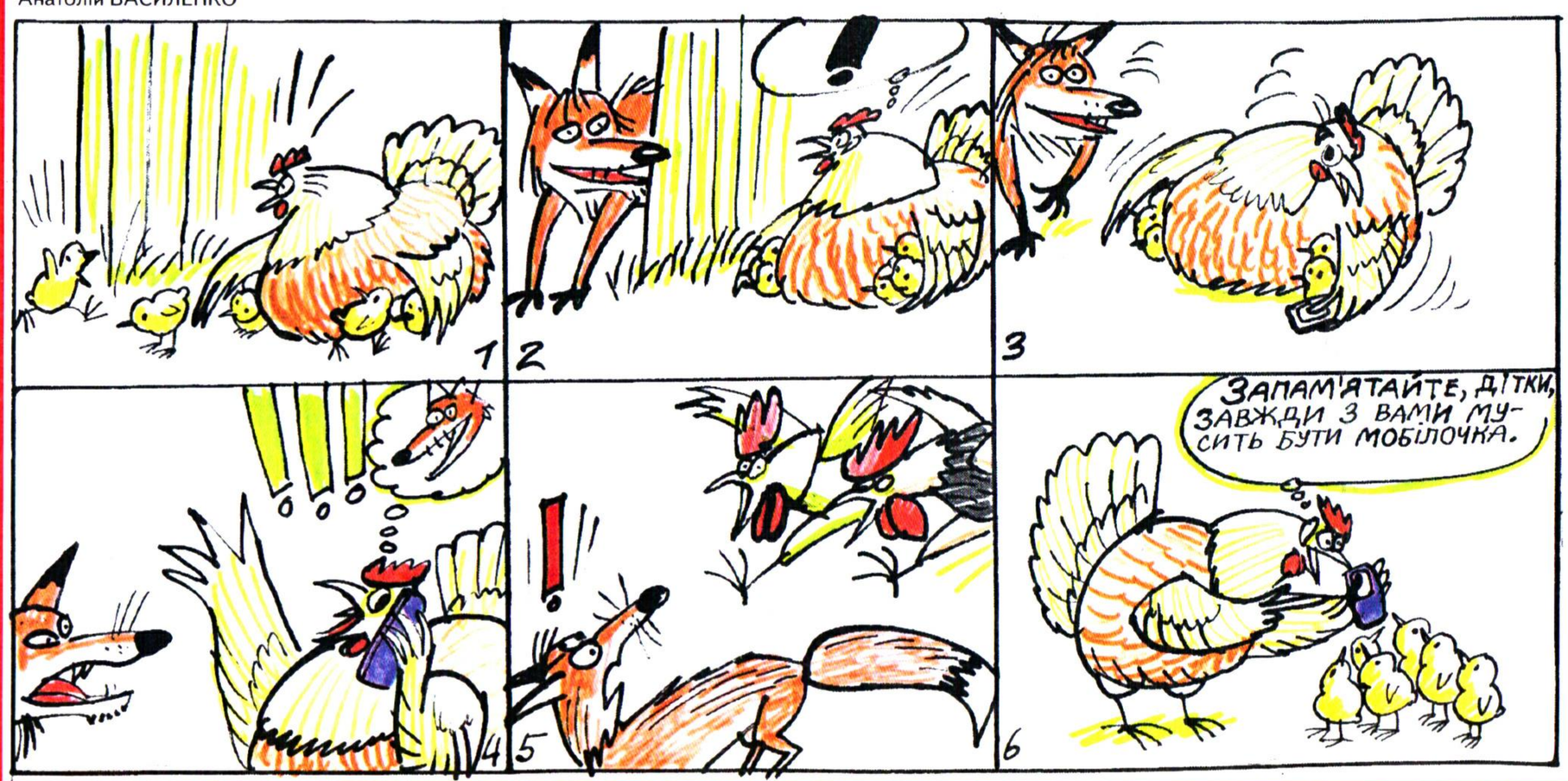

Нашій славній авторці, відомій поетесі Тамарі КОЛОМІЄЦЬ присуджено Державну премію ім. Лесі Українки в галузі літератури для дітей. Щиро вітаємо, Тамаро Опанасівно!

ВІДЕРЦЕ

— Відерце, відерце,
Посріблене денце,
Скажи, де бувало,
Кого напувало?

— Напувало городину,
Напувало смородину,
І вербу пелехату,
І козу бородату.
І тепер не гуляю —
Горобців напуваю.

ВЕДМЕДІВ ТАНОК

Які зібралися музики,
Взувсь ведмідь у черевики,
Туго підв'язався,
Ще й у боки взявся.
А цвіркун і дві бджоли
Гопака йому втяли —
Музика ж троїста!..
Глянь на танцюриста!
Як він колесо крутив,
Як навприсідки ходив —
Аж земля вгиналася!
І найменша комашня,
І звірина дітлашня
За боки хапалися.
Ну й нареготалися!

БІЖИТЬ ПІВЕНЬ

Біжить півень з причілка,
Нагукує лічилку:
— Раз, два — курчата,
Три, чотири — зайчата,
П'ять, шість — гусаки,
Сім, вісім — їжаки,
Дев'ять, десять — йде лисиця,
Нам — ховаться,
Їй — жмуриться.

ДІДІВ ОБІД

Казку хочете смішну?
Зараз я її почну:
Жив на світі сивий дід.
На плиті варив обід.
На кривий ослін сідав,
Що зварив, усе з'їдав.
Горщик мив і миску мив.
На плиті обід варив.
На кривий ослін сідав,
Що зварив, усе з'їдав.
Горщик мив і миску мив.

...Ох і хитра казка ця,
Бо не видно їй кінця.
Доки дід на світі житиме,
То усе обід варитиме.

Василь ФЛЬОРКО

Слушне запитання

Одзвонили в храмі
Дзвони
У неділю зранку.
По відправі
Слуга Божий
Пита прихожанку:
— Ти, як бачу,
На сповіді
День при дні
Буваєш.
Коли ж це ти,
Чадо моє,
Грішити встигаєш?

Олексій БОЙКО.
с. Пиків, Калинівський р-н, Вінницька обл.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

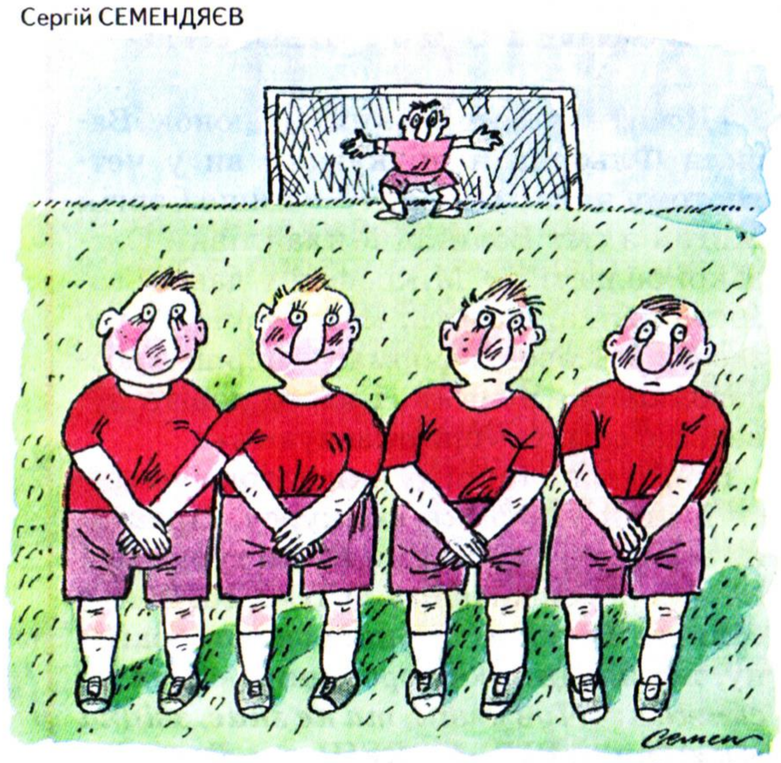

ЧОРНИЙ ГУМОР

Олег ГУЦОЛ

— Носильники!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чого кричиш? Вони ж небіжчики!
— Е-е, не кажи... Буває, що якийсь і відгукується.

Андрій САЄНКО

Іван САВЛЮК

— А скажіть, будь ласка, ці яблука солодкі чи кислуваті?

Василь ФЛЬОРКО

У казармі живуть миші...

(З АРМІЙСЬКОГО ЗАПИСНИКА)

«Жінка в армії повинна віддавати честь не вам, песиголовцям, а старшим».

«Ви скаржитеся, що коли старшина лається, він посилає вас у баню. І правильно. Не буде ж він посилати вас у сауну».

«У новобранця повинні блищати бляха і гудзики, а не під носом».

«Сидіннями на гауптвахті рядовий Матюх-Бешкетняк вже переплюнув орла, який у гнізді на яйцях сидить 45 днів».

«Треба стільки їсти горохового супу, щоб потім не було потреби в протигазах».

«Рядовий Бороденко, навіщо ви відпустили вуса на всі чотири сторони?»

«Ганьба! У казармі живуть миші, таргани та інші порушники військової дисципліни».

Згадував службу колишній старший лейтенант Леонід ЗАБАРА.
с. Тур'я Краснопільського району на Сумщині.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

«Досить філософський малюнок Василя Фльорка надрукували ви у четвертому числі «Перця»,— пише Сергій Мигай з смт Великої Михайлівки Одеської області. — Мікрофон у дзвоні замість язика, мабуть, має означати, що засоби масової інформації перші «роздзвонюють» новини, і часто навіть буває, що самі їх «організовують».

Приблизно такої думки дотримувалися й інші учасники конкурсу. Правда, не всі. А переможцями цього туру журі назвало: **Олександра ОЛЕКСІЄНКА з селища Вільного Криворізького району, що на Дніпропетровщині:** ***«Тут не скажеш: «Чув дзвін, та не знає, звідки він»;*** **Ольга ВІЛЬХОВЕЦЬ з м. Богуслава Київської області:** ***«Правило сучасного дзвона — щоб більше почуло, май свого мікрофона»*** та **Павло ГОГОЛЬ із смт Вільховців, що на Хмельниччині:** ***«На словах — як на дзвонах, а як до діла — ані гу-гу!»***

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис ще до одного малюнка Василя ФЛЬОРКА.

Інтермішинки

ЩО СКАЗАВ?..

Оглянувши Сільвану, лікар каже:

— Ви цілком здорові. Але слід більше бувати на свіжому повітрі і взимку добре одягатися.

Вдома чоловік питається її, що сказав лікар.

— Порадив мені літній відпочинок на морі, а взимку — норкову шубу.

СПРОСТОВАННЯ

Турист хоче оглянути старий англійський замок і звертається до портьє:

— Я десь читав, що в цьому замку є привиди.

— То неправда! — каже портьє. — Я ніколи не бачив жодного привида, хоча живу тут уже ось п'ятсот двадцять другий рік.

ПОЗДОРОВЛЕННЯ

— Отче, моя дружина упокоїлася. Чи не могли б ви відправити похорон над нею?

— А ви, бува, не сеньйор Пастореллі з вулиці Белліні?

— Так, отче.

— Та минулого ж року ви поховали свою дружину!

— Так, але після того знов одружився.

— О, прийміть мої щирі поздоровлення!

А КОЛИ?

Аптекар дає Йоганові ліки і каже:

— Цією маззю тричі на день змащуйте хворий лікоть.

— Перед чи після їди?

Підготував Д. МИТЮК.

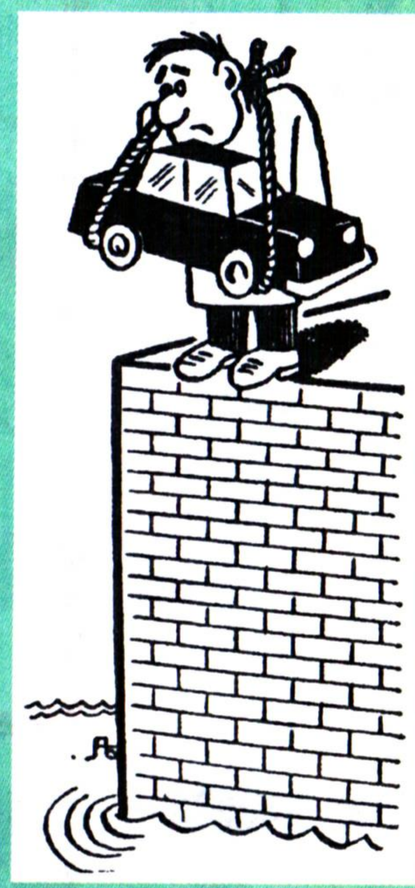

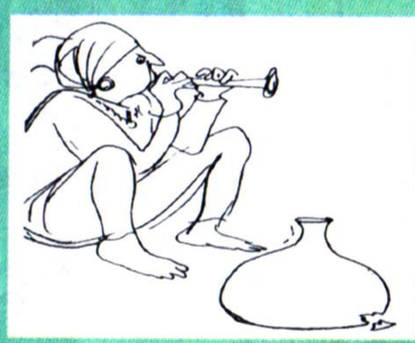

Іноземний

Якось подорожували ми удвох із американським професором найнятим нами джипом. Стояла страшенна спека. Аж ось побачили попереду при дорозі кілька тополь і криничку. Вирішили присісти в тіні та перекусити.

Простершись у затінку тополь, дрімав літній селянин; неподалік лежав осел. Поздоровкалися із старим та й завели балачку. Казане ним я перекладав на англійську і переповідав професорові.

— Як тут господарюється? Що вирощують чи розводять у ваших селах?

— Та в цих місцях майже нічого,— відказує той. — Раніше і сіяли ми і жали. Зерновими культурами займалися. Але років із двадцять тому почалися ті розкопи, і селяни повернулися спиною до роботи, зледащіли. Уже ані сіють, ані жнуть...

Американець каже:

— Таке скрізь.

Питаюся старого:

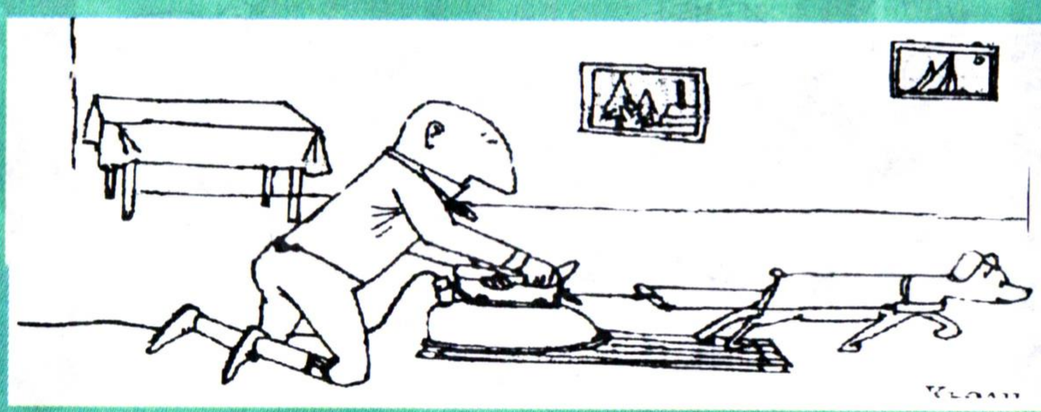

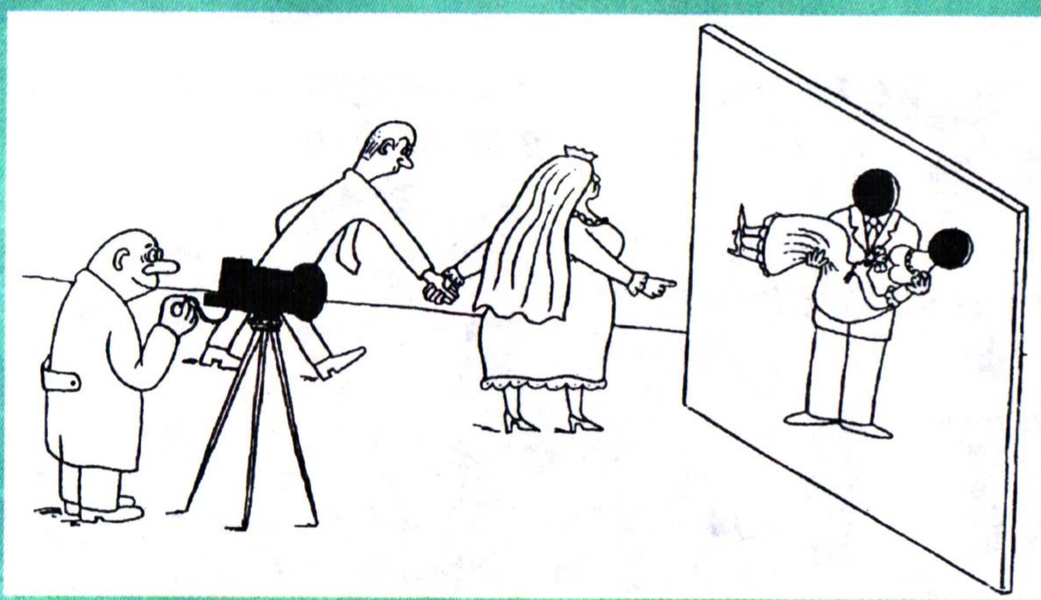

ЛІНІЙНИЙ КРОСВОРД

Пояс	Рідке дріжджове тісто	Столиця Азербайджану	Кінцівка тюленя	Бухгалтерський облік	Розпорядження в армії	"Будинок" туриста	Коси поки

Передача м'яча	Військове земляне укриття	Житель Близького Сходу	Хижа морська риба	Строк служби, роботи	Скринька для бюлетенів	Фінансові ресурси держави	Вид міського транспорту

— Ну, гаразд, а з чого ж селяни живуть?

— Відтоді як настала мода витягати з-під землі усілякі черепки та камінці, селяни занехаяли роботу.

Азіз НЕСІН (Туреччина)

І що з тим світом робиться?

Як хто бере мотику в руки, — заходжується розкопувати та розчищати. Що відкрив і знайшов,— продав іноземцям, які насунули сюди.

Американець каже:

— Таке скрізь, де тільки був.

Селянин продовжує свою оповідь:

— Тутешні наші люди дуже безтолкові. Ціле багатство країни просто так, ні за що продали іноземцям... З-під землі видобувалися такі кам'яні колони, гробниці, що, якби ми знали їм ціну, то ще десять отаких Туреччин могли би сотворити. А оті, яких іноземцями звуть, всі — злодії... Усе, що із-під землі викопували,— розкрадали і вивозили... А з тут украденого цілі міста побудували у своїх країнах. Деякі з них самі копали, інші ж за безцінь вихоплювали з рук селян усе, що ті знаходили.

Американець же каже:

— Таке скрізь...

— Уже й під землею нічого такого не зосталося, щоб викопувати. А вони й далі своє гнуть, ні на що не зважають. Держава уже розплющила очі. Нікому нічогісінько не дає вивозити. Якщо ж деякі іноземці крадуть, то значить, що крадуть у держави. Звичайно, якщо держава продає по справжніх цінах.

Американець додає:

— Еге ж, і по інших місцях таке настало.

— Ну а як же тоді дають собі раду селяни?

— Потім... Тут довкола — шість сіл. Піди там по домах — не знайдеш навіть шмата тканини, ані глечика, ані миски, ані горщика... Усе те з їхніх домів виметено...

— Чого?

— Як «чого»? Продають отим туристам. Нічогісінько не зосталося по їхніх хатах. Спочатку закопують у землю, щоб полежало та підгнило, та заіржавіло. Кажу ж тобі: тутешні люди геть розпаскудилися. От недавно, дивлюся, якесь хлопченя — дві п'яді завбільшки чоловічок — стягає ошийника із мого осла! Ото, розумієш, украде його, закопає в землю, потім його викопає і впре комусь як стародавнє... Дівчата на виданні по селах замість того, щоб своїм приданим займатися, усе тим самим займаються. Знайде хто якийсь камінчик, от як мій палець,— уже щось там шкребе, довбає; усілякі штуки придумують. Із ослячих підків ордени роблять, стародавні монети виробляють... Що з тим світом робиться,— того моя голова вже не годна збагнути.

Переклад із турецької.

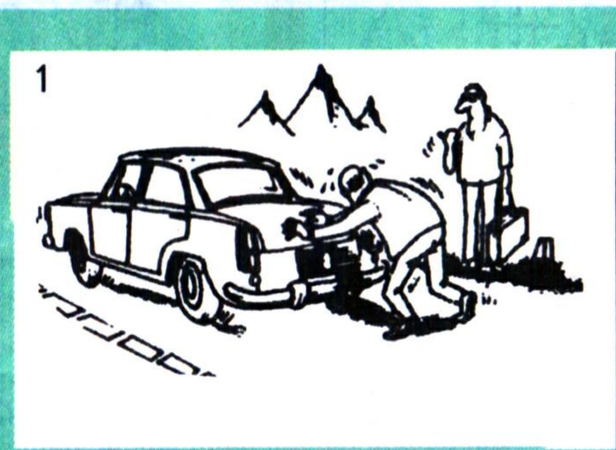

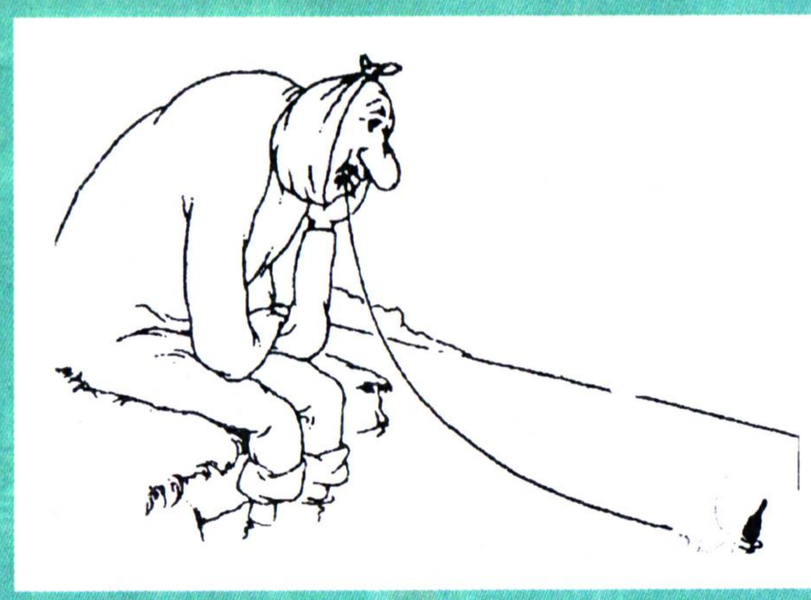

Склала Тетяна ДОБРОВОЛЬСЬКА.

коса ...	Пеленгатор	Крюк	Морський рак
Дивиться як кіт на ...	Покарання важкою працею	... носа не підточить	

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Кукурудза. 2. Кулик. 3. Слон. 4. День. 5. Верблюд. 6. Жаба. 7. Гарбуз. 8. Собака.

У виділеній вертикалі: кульбаба.

ВІДПОВІДІ НА СКАНДВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 5

		Р	І	К		Г		Б		Т		Л	І	К	А	Р		Г
П		І		Ж		П	О	Л	У	Н	И	Ц	Я		А		А	Г	А
А	Р	К	А		В	О	Р	О	Г		Ш		Л	І	Б	Е	Р	А	Л
Ш		А	Р	М	А	В	І	Р		К	А	Л	Ь	К	А		И		О
Т	О	Р	А		Д	І	Х						К	О	Р	И	Т	О	
Е		У		К	А	Т						М	А	Н	Е		Е	М	У
Т	І	С	Т	О		Р						О		О		Т	Т		Г
	К		А	К	С	Я	Р					Д	У	П	Л	О		В	О
П	Л	А	К	С	А		А					А		И		М	Л	И	Н
	О	Р	Т		Д	А	Й	М	Л	Е	Р		Я	С	Л	А		Р	

ПЕРЕЦЬ № 6 (1598)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України»

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 12.06.2009. Підписано до друку 22.06.2009. Формат 70х108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 9 680 прим. Зам. 0110906. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

16 СТОРІНКА

Індекс 74393

Василь ФЛЬОРКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Я переходжу з партії Шила до партії Мила із ідеологічних міркувань!

Володимир СОЛОМАШЕНКО

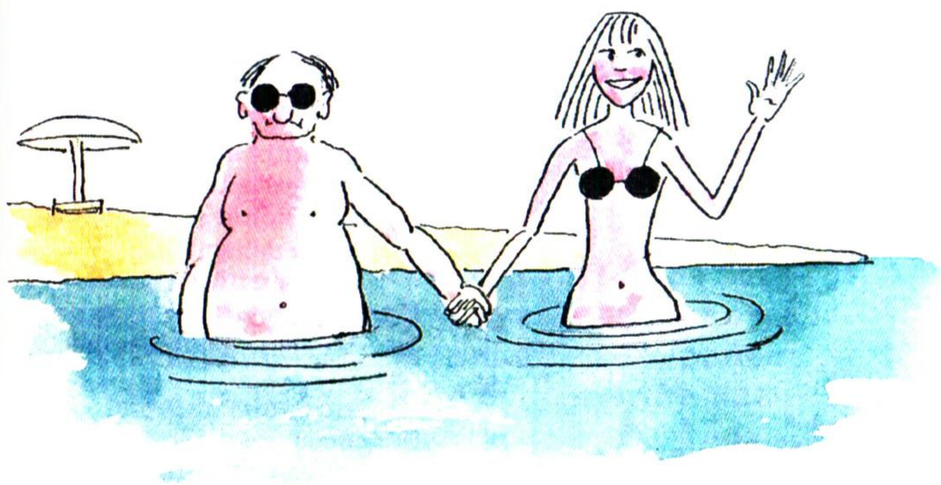

Василь ФЛЬОРКО

Володимир СОЛОМАШЕНКО

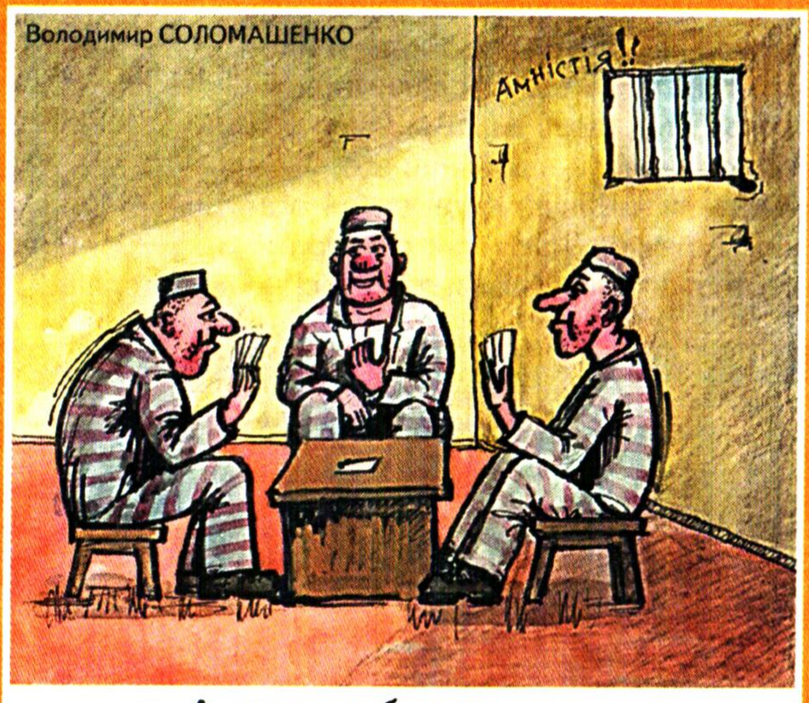

— А тепер побачимо, хто з нас справжній шахрай.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

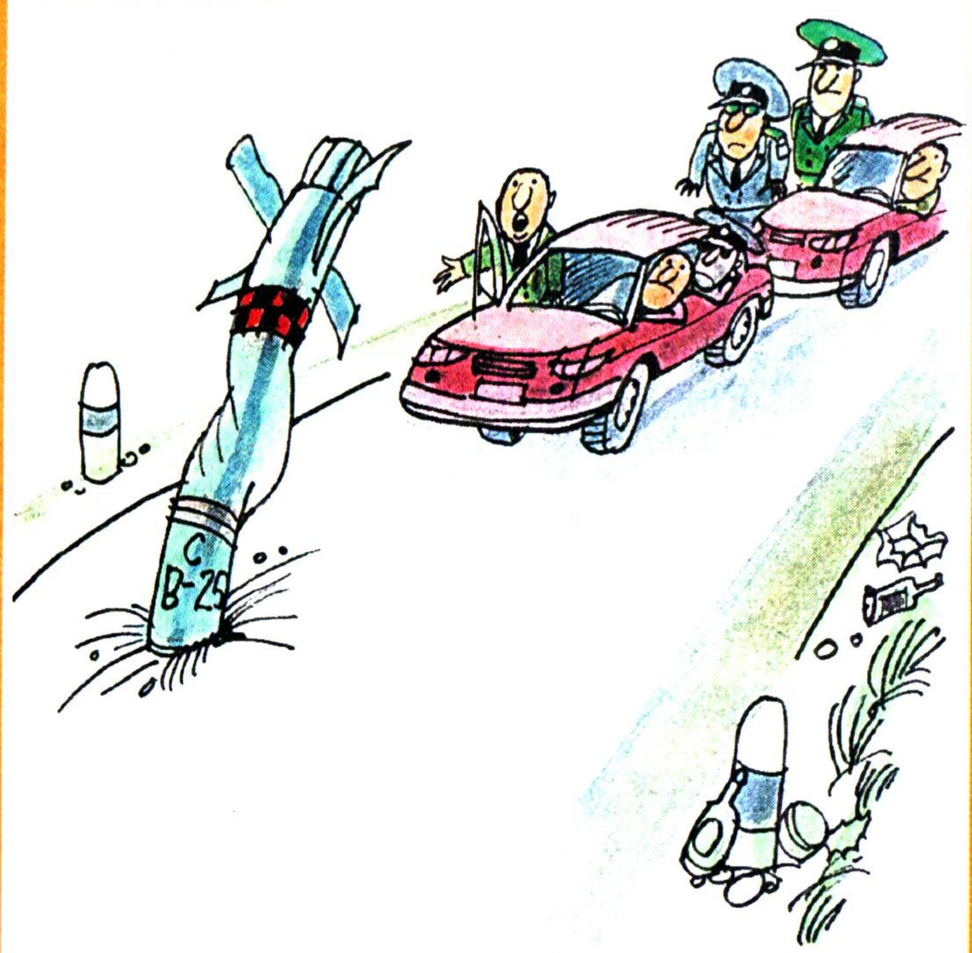

— А ось і та ракета, яку ви шукаєте.

Анатолій ГАЙНО

— А ти ж казала, що на природі тиша і спокій?!

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!